

Hồi Thứ Ba

SUY TÔN VÔ LÂM TÔN CHỦ

Trời bắt đầu rực sáng! Dung Sơn cổ tự đã qua một đêm dài lạnh lẽo.

Ánh nắng bắt đầu xuyên qua cành cây kẽ lá, núi đồi, phá vỡ những cái gì âm u rùng rợn...

Giờ này trước sân miếu, một thiếu niên dung mạo nho nhã, mặt đượm nét u buồn khó tả. Chàng từ từ đưa tay vào túi áo lấy ra quyển sách nhỏ.

Chàng thiếu niên đó chính là Trịnh Kiếm Hồng và quyển sách ấy chính là quyển “Đại Thần bảo kinh”.

Chàng ngắm nghía quyển kinh một hồi, bất giác mặt chàng đỏ ửng lên, như thể ngượng ngập hổ thẹn một điều gì.

Chàng thở dài lẩm bẩm:

– Quyển kinh này vô cùng quý giá mà ta không đủ tài năng bảo tồn, thật là uổng vô cùng.

Nói xong, chàng đứng lặng một hồi.

Đột nhiên chàng giơ cao quyển “Đại Thần bảo kinh” giơ lên.

Tẹt! Một tiếng, quyển kinh bị chàng xé đứt rời ra từng trang. Rồi lần lượt châm vào lửa.

Một trang, hai trang, ba trang,... Thoáng cái, chàng đã đốt hết quyển Đại Thần bảo kinh, chỉ còn giữ lại vỏn vẹn có cái bìa.

Chàng lẩm bẩm một mình:

– Không ngờ vật quý báu vô lâm phút chốc đã thành mây khói. Xin Tôn chủ dưới cửu tuyền thông cảm cho. Vì đó là điều làm bất đắc dĩ của vãn sinh vậy.

Đứt lời chàng mím chặt môi, mắt đăm đăm nhìn vào ngọn lửa đang dần dần tắt mà lòng cảm thấy hối tiếc vô hạn.

Thình lình ngay lúc đó, tám bóng người không hiểu từ đâu phóng mình tới vây chàng vào giữa làm chàng thất sắc la lên:

– Á! Các người định làm cái gì?

Một người thấp nhỏ, đầu cổ tóc tay lụ xụ lạnh lùng hét lên một tràng, phóng mình tới chụp cái bìa sách trên tay chàng lẹ như điện xẹt.

Sau khi nhìn lại bìa sách hấn đắc chí cười lớn:

– “Đại Thần bảo kinh” đây rồi! Há há!...

Bắc Thiên Cự Ma đứng bên cạnh vội chặn lại. nói:

– Nam Thiên Cự Quỷ, người hãy xem kỹ lại coi.

Tiếng nói của Bắc Thiên Cự Ma làm cắt đứt tiếng cười rộn rảng tựa búa đập vào đầu của Nam Thiên Cự Ma. Hắn lập tức nhìn lại và kinh ngạc la lên:

– Trời! Chỉ có cái bìa không!

Dứt lời hắn hướng qua Trịnh Kiếm Hồng hung hăng hỏi:

– Ranh con, nhưng trang kinh trong này đâu?

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng đáp:

– Ta đốt rồi.

– Đốt rồi?

– Đúng!

Tiếng “đúng” của Trịnh Kiếm Hồng vừa thốt ra xác nhận, mười sáu con mắt quét nhanh vào bìa sách rồi cùng đổ dồn về Trịnh Kiếm Hồng.

– Vậy thì người là “Võ lâm Tôn chủ” rồi.

Lập tức tám người như tám cái máy nhất loạt lui về ba bước.

Thấy thế Trịnh Kiếm Hồng vừa bực tức vừa buồn cười, nói:

– Ta đâu phải là “Võ lâm Tôn chủ”.

Ngừng lại quan sát thái độ tám tên ma đầu rồi tiếp:

– Tụi bây muốn gì?

Bắc Thiên Cự Ma trợn mắt nói:

– Xì! Coi tướng người ta cũng biết là không phải. Chẳng lẽ thằng già dịch kia lại đem bảo kinh giao cho người?

Trịnh Kiếm Hồng nổi giận trả lời:

– Chính tay Thần Long kỳ hiệp trao cho ta đó.

Nam Thiên Cự Quỷ tức tối hét:

– Đồ chó... đồ già dịch, đồ...

Trịnh Kiếm Hồng la lớn:

– Câm mồm! Nếu không ta...

– Mi làm sao?

– Dạy cho bọn bây bài học,

Nam Thiên Cự Quỷ ngửa mặt lên trời cười sằng sặc,

– Ranh con! Mà dám hỗn lão với ông, ông bẻ gãy cổ nghe chưa?

Trịnh Kiếm Hồng cười lạt:

– Đố người dám.

Bắc Thiên Cự Quỷ trợn mắt gầm lên:

– Ranh con! Hãy coi đây.

Dứt lời. Hấn vung tả chưởng nhắm ngay vào ngực Trịnh Kiếm Hồng đẩy mạnh một cái.

– Ái da!

Chàng chỉ la được một tiếng, thân ảnh té nhào xuống, miệng ọc ra búng máu.

Thành linh, một bóng đen từ xa bay xẹt tới bên Bắc Thiên Cự Quỷ và nhanh như chớp giựt phắt cái bìa bảo kính, đồng thời tống cho Thiên Cự Quỷ một đập thật mạnh.

Hành động của bóng đen vô cùng chớp nhoáng làm bọn ma đầu kinh hoảng la lớn:

– Á! Liệt Dương đạo trưởng!

Té ra bóng đen đó là một lão già độ tám tuổi, phục sức theo lối đạo gia, trông người trắng kiện như một thanh niên.

– Chín đại môn phái ở Trung Nguyên được mệnh danh là “Cửu phái chí tôn”.

Sau tiếng kêu kinh ngạc, tám tên ma đầu trao đổi những cái liếc mắt như ngầm bảo “Phen này phải làm nhục lão Liệt Dương đạo trưởng mới được”.

Lập tức Bắc Thiên Cự Quỷ tiến tới một bước, nhìn thẳng vào mặt Liệt Dương đạo trưởng hất hàm mai mỉa:

– Có phải đạo trưởng đến đây để làm việc hào hiệp chăng?

Trịnh Kiếm Hồng nghe thế, bụng nhủ thầm:

“À thì ra lão này là người mà Thân Long kỳ hiệp bảo ta đi tìm đây. Không ngờ mình chưa đi tìm lão đã đến, thật là dịp may cho ta”.

Trong khi đó, Liệt Dương đạo trưởng liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi hướng qua Bắc Thiên Cự Quỷ trả lời:

– Không có gì hào hiệp cả. Song ta không ưa bất cứ ai hiếp đáp thiếu niên này.

Nam Thiên Cự Ma trề môi nói:

– Nếu hiếp thì sao?

– Ta sẽ can thiệp.

– Bằng cách nào?

Liệt Dương đạo trưởng lạnh lùng đáp:

– Bằng Dương Sơn Tố kiếm pháp.

– Ái da! Đừng có giỡn chớ. Bọn ta có người...

Liệt Dương đạo trưởng cướp lời:

– Hừ! Tám hay mười ta đâu có ngán.

– Tại sao?

– Hừ! Bọn bây ý có “Thập Đại Ma Tinh” thì ta cũng có cứu đại môn phái. Có lẽ nuốt sống bọn Thập ma chúng bây được mà.

– Ái da!... Đạo trưởng không liệu sức mình. Tưởng đem “Cứu đại môn phái” ra dọa nạt được bọn ta sao? Liệu hồn không có người hốt xương đấy.

– Ta chết thì bọn ma chúng bây cũng không còn.

Bát Đại Ma Tinh nghe Liệt Dương đạo trưởng trả lời thế, trong lòng đâm ra lo sợ. Vì từ xưa nay Liệt Dương đạo trưởng ít khi nói, mà hễ nói là không bao giờ sai ngoa. Hơn nữa võ công Liệt Dương đạo trưởng đâu phải tầm thường. Lão đã nhiều phen làm điều đứng bọn Thập ma không phải ít.

Nghĩ vậy, Bắc Thiên Cự Quỷ vội vàng nói lãng qua chuyện khác.

– Nay đạo trưởng, ta hỏi thiệt, người nhất quyết bảo vệ thằng ranh con này phải không?

– Đúng!

Bắc Thiên Cự Quỷ cười nham hiểm:

– Hi hi!... Nếu bọn ta giết nó thì nhà ngươi can thiệp. Trái lại ta tôn kính nó thì người tính sao?

Không cần nghĩ ngợi, Liệt Dương đạo trưởng đáp ngay:

– Thì ta không ngăn can nữa.

Bắc Thiên Cự Quỷ nghiêm sắc mặt hỏi:

– Nhà ngươi là “Cửu phái chí tôn” lời nói của người có thể đại diện cho chín đại môn phái không?

Liệt Dương đạo trưởng nghe hấn hỏi trong lòng nghi ngờ, nên hỏi lại:

– Việc này có lên quan gì đến chín đại môn phái? Mục đích của người muốn gì?

Bắc Thiên Cự Quỷ lên tiếng đáp:

– “Đại Thần bảo kinh” đã bị thiếu niên này lờ đốt mất. Ta sợ kẻ khác làm phiền hấn...

– Ủ! Rồi sao?

– Cho nên bọn ta hỏi ý kiến nhau và đồng ý tuyên bố cho võ lâm thiên hạ hay biết chuyện này, để tránh rắc rối cho nó. Nhà ngươi nghĩ thế nào?

– Được lắm!

– Nhà ngươi cũng đồng ý?

– Đúng?

Dứt lời, Bát Đại Ma Tinh cười ha hả rồi cũng, đứng thành hàng chữ nhưt

hướng về Trịnh Kiếm Hồng cung kính vái chào.

– Thưa “Võ lâm Tôn chủ”, Bát Đại Ma Tinh xin đại diện giới võ lâm kính chào Tôn chủ.

Trịnh Kiếm Hồng lồm cồm đứng dậy chào lại.

Cử chỉ của chàng vô tình đã xác nhận mình là “Võ lâm Tôn chủ”. Thực ra trong thâm tâm chàng, khi thấy họ chào, chàng đáp lại cho phải lễ thể thôi,

Liệt Đương đạo trưởng khi nghe Bát Đại Ma Tinh nói thế, đã biết mình mắc mưu. Lập tức khoát tay nói:

– Khoan đã! Việc này...

Bắc Thiên Cự Ma hỏi:

– À! Té ra đạo trưởng quên lời vừa rồi sao?

– Việc này...

– Cái gì? Đạo trưởng quên rằng thiếu niên này đã được “Đại Thần bảo kinh”. Trong bảo kinh có di chúc của Võ lâm Tôn chủ Văn Nhược Hư là “người được kinh này sẽ kế vi chức vụ của ta”. Hay là đạo trưởng muốn để chức vụ ấy lại cho đạo trưởng?

Liệt Đương đạo trưởng lộ vẻ tức giận, mặt đỏ gay như ánh mặt trời và long lên tóe lửa! Lão quát:

– Chúng bây không được quyền phỉ báng “Tôn chủ” và coi chường Thần Long kỳ hiệp.

Nam Thiên Cự Quỷ cười khẩy:

– Nay đạo trưởng vừa nói gì là phỉ báng? Cái gì coi thường ta không hiểu.

– Chúng bây đừng giả vờ. Thiếu niên này hiện giờ không biết chút gì về võ nghệ, tôn lên làm “Tôn chủ Võ lâm” như vậy, không phải làm nhục cho “Tôn chủ Võ lâm” đời trước hay sao? Tin này mà loan truyền tới tai võ lâm các phái chẳng khác nào để họ chửi vào mặt.

Nói xong Liệt Đương đạo trưởng hướng qua Trịnh Kiếm Hồng quan sát. Khi lão nhìn thấy sắc diện Trịnh Kiếm Hồng đỏ hồng lên, tưởng là chàng thiếu chân nguyên. Lão vội móc túi lấy ra viên “Lục Huyền đơn” cho chàng uống để bình phục lại chân lực.

Thực ra, Liệt Đương đạo trưởng làm sao biết được Trịnh Kiếm Hồng trong người đang mắc chứng bệnh nan y,

Nhưng cũng may, nhờ ăn viên “Lục Huyền đơn” Trịnh Kiếm Hồng kéo dài mạng sống thêm một tháng nữa.

Trong lúc Liệt Đương đạo trưởng đưa “Lục Huyền đơn” cho Trịnh Kiếm Hồng bọn Bát Đại Ma Tinh lại tưởng rằng Trịnh Kiếm Hồng bị thắm độc “Nguyên Dương Tinh Huyết”, nên chúng tin tưởng nếu Trịnh Kiếm Hồng dù cố gắng tập

luyện võ nghệ đến chết cũng không thành tài.

Chính vì nghĩ như thế, nên gã Bắc Thiên Cự Ma quay ra nói với Liệt Dương đạo trưởng:

– Đạo trưởng, thiếu niên này hiện giờ tuy không biết gì về võ công thật, nhưng nếu đạo trưởng đồng ý chỉ dạy cho y thì làm gì không đạt được chức “Võ lâm Tôn chủ”. Sao? Đạo trưởng có đồng ý dạy võ công cho y không?

Liệt Dương đạo trưởng nhìn thấy gân cốt Trịnh Kiếm Hồng thuộc vào hạng ưu tú, liền đáp:

– Được! Ta bằng lòng chỉ dạy cho y.

– Tốt lắm! Nhưng đạo trưởng có dám hứa dạy y trong bao lâu, y có thể nắm giữ chức vụ “Tôn chủ Võ lâm”?

Liệt Dương đạo trưởng vốn là người nóng nảy lại cũng tin nơi tài sức của mình, liền đáp:

– Sao không dám hứa! Ta quyết dạy cho y thành tài, liệu bọn chúng bây dám đờn không?

Bắc Thiên Cự Ma nói:

– Bọn này sẵn sàng chờ đờn.

– Rồi chúng bây sẽ biết.

Nam Thiên Cự Quỷ nhú mày tỏ vẻ suy nghĩ, hỏi:

– Nhưng hạn kỳ là bao lâu?

– Ừ! Mười năm được không?

– Ha ha!... Sao không nói luôn một trăm năm cho tiện,

– Thì năm năm?

– Cũng còn lâu quá!

– Không lẽ một ngày, hai ngày hoặc một tháng sao?

Bắc Thiên Cự Ma quay sang hỏi đồng bọn rồi hướng về Liệt Dương đạo trưởng:

– Nói thật cho đạo trưởng biết, bọn ta hạn định nửa năm.

Liệt Dương đạo trưởng tức bực:

– Nếu không?

Bắc Thiên Cự Ma lạnh lùng nói:

– Sẽ tiêu diệt hết cửu đại môn phái.

– Được rồi!

– Cố giữ lấy lời đờn trách bọn ta sao độc ác nhé!

- Kẻ trượng phu không bao giờ nói hai lời.
- Tốt lắm!

Liệt Dương đạo trưởng vì quá nóng nảy đáp bừa như vậy. Nhưng trót đã hứa rồi làm sao nuốt lời cho được. Lão đâm ra hối hận, mặt xụ xuống trông hết sức khổ sở.

Bát Đại Ma Tinh thấy thế, đắc chí cười ha hả làm Liệt Dương đạo trưởng vô cùng phẫn uất Nhưng ông không thể làm gì hơn là cắn răng nhịn nhục cho qua.

Dứt tiếng cười, Bát Đại Ma Tinh hướng qua Trịnh Kiếm Hồng chào và nói:

- Kính chào Tôn chủ chúng tôi xin cáo biệt.

Nói xong cả bọn quay mình phóng đi.

- Đứng lại.

Cả bọn tám tên Ma Tinh giật mình, không hiểu chuyện gì mà Trịnh Kiếm Hồng quát lên như vậy.

Bắc Thiên Cự Ma quay lại hỏi:

- Tôn chủ có chuyện gì.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nghị nói:

- Các người đứng lại khai báo danh tánh từng người một ta biết.

Lời nói của chàng quả là một mệnh lệnh. Bọn Ma Tinh quay trở lại rồi lần lượt đứng ra xưng danh:

- Bắc Thiên Cự Ma.
- Nam Thiên Cự Quỷ.
- Đông Thiên Cự Yêu.
- Tây Thiên Cự Quái.
- Trung Thiên Cự Thần.

Và tiếp theo là:

- Tiểu Diện nhân chủ.
- Cô Lô bang chủ.
- Nhất Quỷ quan chủ.

Cặp mắt Trịnh Kiếm Hồng sắc như dao đảo nhìn qua tám tên ma tinh, nghiêm nghị nói:

- Bọn chúng bây hình thù dị hợm, quả là tà ma quỷ quái. Chúng bây kết hợp lại thành Thập Đại Ma Tinh?

- Đúng!
- Sao đây chỉ có tám?

- Còn Huyết Thủ Cuồng Sinh và Phong Lưu giáo chủ chưa đến kịp.
- Bích Linh Ma Ảnh không ở vào nhóm của chúng bây sao?
- Việc này...
- Chúng tôi không thể nói. Tôn chủ đừng hỏi.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhú mày rồi thản nhiên nói:

- Chúng bây không chịu nói thì thôi. Mau rút đi cho rảnh mắt ta.

Chỉ trong chớp mắt tám tên Ma Tinh phóng mình chạy đi mất dạng.

Chờ bọn Ma Tinh đi xong Liệt Đương đạo trưởng quay sang Trịnh Kiếm Hồng chìa tấm bìa “Đại Thần bảo kinh” ra trình trọng nói:

- Tôn chủ! Xin Ngài nhận lấy vật này.

Trịnh Kiếm Hồng hai mắt mở thao láo nhìn Liệt Đương đạo trưởng lộ vẻ kinh ngạc.

- Ông bảo tôi là Tôn chủ?

- Vâng?

- Việc này tại bọn Ma Tinh bày ra thế thôi, chớ tôi nào có đồng ý nhận chức vụ ấy đâu.

- Không! Chúng đã căn cứ vào di chúc của cố Tôn chủ ghi trong Đại Thần bảo kinh mà suy tôn người lên ngôi Tôn chủ Võ lâm. Lão phu là người của chín đại môn phái ở Trung Nguyên không thể không thừa nhận điều đó.

- Bọn Ma Tinh căn cứ vào di chúc của cố Tôn chủ?

- Đúng vậy!

- Tôi đâu có biết gì về võ nghệ, tôi đâu thể nhận giữ trách vụ ấy?

- Việc này người đừng lo.

- Tại sao?

- Lão phu sẽ đem hết tài sức ra truyền dạy cho người trở thành đệ nhất võ lâm.

- Nếu sự không thành, hậu quả sẽ ra sao?

- Bọn Ma Tinh sẽ tiêu diệt hết chín đại môn phái ở Trung Nguyên.

Dứt lời, Liệt Đương đạo trưởng trao qua tay Trịnh Kiếm Hồng tờ bìa “Đại Thần bảo kinh” và nói:

- Bây giờ xin Tôn chủ hãy nhận lấy vật này.

Trịnh Kiếm Hồng thấy bìa bảo kinh lấp lánh bàng chữ mạ vàng, trong lòng nảy sinh ý nghĩ:

- Dù không làm gì mình cũng nên giữ lấy nó để làm vật kỷ niệm chơi.

Ý nghĩ đó đã khiến chàng đưa tay ra đón lấy rồi gấp bỏ vào túi áo.

Liệt Dương đạo trưởng mỉm cười:

– Tốt lắm! Bây giờ chúng ta mau lên đường cho kịp thời gian...

Trịnh Kiếm Hồng ngắt lời:

– Đi đâu mà kịp với không kịp.

– Về núi Võ Đang.

– Để làm gì?

– Để truyền cho công tử cửu phái võ nghệ và dùng những linh đơn tuyệt được...

Trịnh Kiếm Hồng chặn lời:

– Tôi đâu cần những thứ đó. Chuyện hồi nãy chỉ là chuyện nói đùa thôi bỏ qua đi.

– Cái gì? Đùa cái gì? Sáu tháng sau sẽ bùng nổ khốc liệt cho mà coi.

– Sáu tháng sau bùng nổ?

– Đúng vậy!

Lúc nãy Trịnh Kiếm Hồng tuy có nghe giữa Liệt Dương đạo trưởng và bọn Bát Đại Ma Tinh kỳ hẹn. Chàng không biết là kỳ hẹn gì. Bây giờ nghe Liệt Dương đạo trưởng nói, chàng mới té ngửa ra.

Chàng nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

– Tôi không nhận chức “Võ lâm Tôn chủ” đâu! Ông đừng bận tâm việc đó.

Liệt Dương đạo trưởng trở mắt kinh ngạc:

– Sao lạ vậy?

– Chức vụ “Võ lâm Tôn chủ” rất quan trọng. Người giữ chức vụ này phải là tài nghệ quán thế, vô địch thiên hạ, tôi chỉ là một thanh niên yếu hèn làm sao nhận lãnh.

Liệt Dương đạo trưởng thở ra một cái dài thường thợt:

– Nếu thế thì tại sao hồi nãy công tử nhận lời trước mặt bọn ma tinh.

Trịnh Kiếm Hồng kinh ngạc hỏi:

– Tôi nhận hồi nào?

– Lúc bọn họ cung kính chào công tử. Và công tử nếu không nhìn là Tôn chủ thì sao lại chào lại. Hơn thế nữa lúc bọn chúng kéo đi, công tử đã truyền lệnh họ khai báo danh tánh!

– Trời đất! Người ta chào mình thì mình phải đáp lễ lại mới đúng phép. Còn việc tôi bảo bọn ấy xưng danh tánh cốt để biết mặt biết tên, nếu sau này đi đường có gặp cho dễ xưng hô vậy thôi. Chớ trong thâm tâm tôi nào có nhìn nhận mình là

Tôn chủ Võ lâm đâu.

Nghe mấy lời của Trịnh Kiếm Hồng, Liệt Dương đạo trưởng tá hỏa tam tinh. Ông há hốc mồm, dậm chân thành thịch.

– Đáng chết! Đáng chết! Ta đã sống rất uống tám mươi năm trời.

Trịnh Kiếm Hồng run giọng hỏi:

– Ông nói cái gì kỳ vậy?

Liệt Dương đạo trưởng chua xót nói:

– Sự vô tình của công tử đã hại ta rồi!...

o O o